

Zugravul

Casa Domnului strălucea în lumina amiezii ca o pasăre imaculată cu aripile pregătite de zbor. Călăreții, osteniți de drum, de căldură și de praf, au poposit în fața pridvorului sprijinit pe stâlpi de piatră meșteșugit incrustați cu o mare bogăție de podoabe: frunzele de viță de vie se împleteau pe corzile pline de struguri, iar, din loc în loc, medalioanele de floarea soarelui căutau cu dor către astrul de foc. Împrejurimile păreau pusti. Pomi și ierburi creșteau în neorânduială în jurul bisericii.

- Nu-i nimeni aici? a îndrăznit să întrebe unul dintre oaspeți privind spre ușa grea din lemn sculptat cu motive vegetale. Am venit să vedem pictura, a continuat cel ce părea a fi mai înalt în rang. Neprimind niciun răspuns, însoțit de ceilalți tovarăși, a urcat cu pași siguri treptele și a pășit în pronaos căutându-i pe cei ce fuseseră tocmiți să împodobească lăcașul Sfânt.

În fața lor, zidurile gemeau de mulțimea sfinților și a îngerilor ce se așezau de-a stânga și de-a dreapta tatălui care-și rezema tălpile aspre pe capete smerite de credincioși ce-și așteptau rândul cu sfioșenie la judecata de apoi. Fresca, încă în lacrimi, uea cerul cu pământul. Tavanul, un imens lapislazuli, își trimitea lumina încărcată de safire spre ochii privitorilor.

- Priviți coloanele din piatră, ce despart naosul de pronaos! Sunt sculptate în relief cu simboluri ce amintesc de zorile nașterii lui Iisus. Sunt așa de trainice încât ar putea susține pe umerii lor întreaga lume! s-a minunat sfetnicul domnesc.

- Bine ați venit! le-a între-

rupt contemplația, cu o plecăciune, unul dintre ucenici recunoscând, printre vizitatori, pe ctitorul așezământului religios.

- Unde-i zugravul? a întrebat aruncându-și ochii deasupra ușii de la intrarea în altar pe perețele de la Proscomidie unde pictorul scrijelise numele său și al ucenicilor: Andrei, Stan, Neagoe, Nicolae.

- E în altar.

- Poftește-l să stea de vorbă cu noi!

- Să iertați, măriile voastre. Maestrul postește și se roagă de trei zile. Până nu isprăvește pictura nu poate vorbi cu nimeni.

- Și, când crezi că o să fie gata?

- Dacă o să vrea bunul Dumnezeu, într-o săptămână cel mult două, o să puteți sfinți ctitoria domniei voastre.

- Apoi, așa să fie, cum ne-a fost înțelegerea. De ziua Sfântului Gheorghe să ne putem strânge cu toții aici la marea sărbătoare, a adăugat boierul uitându-se cu satisfacție la tabloul de pe peretele din dreapta, de unde două chipuri, al său și cel al soției sale Mira, se confundau cu heruvimii. Rămâneți cu bine și să ne vedem sănătoși!

- Mergeți sănătoși!

***

În altar, smeritul trudit în culoare, cu penelul în mâna dreaptă și paleta în mâna stângă, privea rugător spre împărăția cerurilor:

- Dă, Doamne, putere și răbdare să pot duce la bun sfârșit sarcina ce mi-ai încredințat!

Zidurile albe ale bisericii au strălucit pentru o clipă în lu-

mina razelor de soare în semn de binecuvântare. Un stol de porumbei s-a rotit de mai multe ori deasupra turelor luând în zbor rugămintea fierbinte a zugravului care, după ce a ieșit din altar, și-a făcut sfânta cruce și a înmuiat pensula în vopseala vegetală pregătită cu migală după o orânduială doar de el știută. Linii drepte și frânte, romburi și cercuri, mânate de voci nevăzute, conturau Sfântul ucigător de balauri. Ucenicii priveau înmărmuriți mâna dreaptă ce se desprinsese de trup și urma calea.

- Urmăriți mâna! Meșterul n-o mai poate controla s-au mirat ucenicii.

Când chipul Sfântului a fost gata, vârful ascuțit al sabiei s-a înfipt, pe nesimțite, deasupra inimii picturului. Picături roșii de viață s-au amestecat în curcubeul de pe paletă. Sfârșit de nemăncare și nesomn, zugravul s-a prăbușit de pe schelă în amestecul de sânge și vopsea. Din adâncul turlei celei mari, Maica Domnului cu Pruncul în brațe zâmbea sfâșietor.

- Meștere, Meștere! au strigat ucenicii înspăimântați că l-au pierdut.

Trupul fără vlagă al picturului, purtat pe brațele învățăcelilor, a fost așezat lângă pâraul cu apă sfințită ce-și săpase cale prin curtea bisericii. De sub voalul unui nor, ochii mamei, al cărui zâmbet îi ocrotise copilăria și pe care aproape îl uitase, îi încurajau mâinile dibace în aureolarea chipurilor sfinte eternizate în biserica tatălui său. Cei cinci frați, cu care nu se jucase niciodată, îl chemau stăruitor în lumea dreptilor.

Nina-Elena PLOPEANU